

комисията разгледа проектоустава, прие го въ окончателна форма съ нѣкои измѣнения и възложи на председателствующия комисията С. С. Бобчевъ, да поднесе на утвърждението устава отъ министра на Народното просвѣщение съ едно изложение за нуждата отъ подобно училище.

*

Така изработения уставъ се утвърди отъ Министерството на народното просвѣщение и, съ негово разрешение, откриването на Университета стана въ началото на учебната 1920/21 год. Заповѣдта за утвърждението е отъ 5 юлий 1920 год. № 2136.

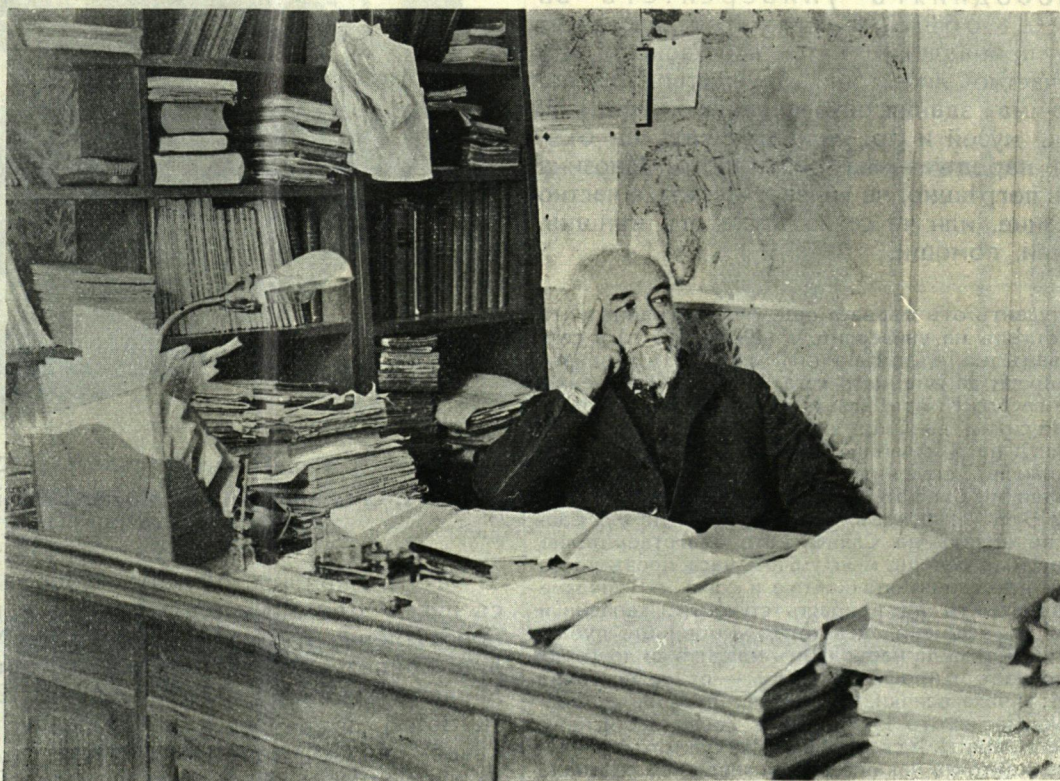
Съгласно съ устава, професоритѣ отъ инициативната комисия, а после и цѣлото професорско тѣло при университета, избраха Академическия съветъ отъ 7 души, а директорската служба възложи на проф. С. С. Бобчевъ. Този изборъ се подновява до сега четири пжти (на всѣки три години).

Мисълта, която ръководѣше начинателитѣ, бѣше, че следъ сѣдбоносната за насъ, българитѣ, свѣтова война, необходимо е, между другитѣ мѣрки за стопанско и въобще културно издигане на България, да се намѣри единъ учебенъ институтъ, да дава приложни въ живота знания на своитѣ възпитаници, особено изъ областта на стопанскитѣ, финансови административни и широко обществени знания. Чрезъ тѣхъ Свободниятъ университетъ мѣри: 1) да приготви висококултурни и трѣзви граждани, бодри общественици, вещи публицисти, дипломати, консули и пр; 2) да приготви способни лица за службитѣ по администрация, финанси, митници и пр; 3) да даде на свършилитѣ сръдно учебно заведение по-високо търговско образование и да ги упжти за банкова, търговска, застрахователна и други служби. — А истински просвѣтениятъ гражданинъ е безукоризненъ и преданъ синъ на своята родина. Знаеше се, че въ Франция, следъ нещастната франко-пруска война (1870 до 1871 год.) се прибѣгна до създаването на парижкия „Свободенъ университетъ“, познатъ подъ името Ecole libre des sciences politiques. Въ туй време въ Франция нѣмаше единъ

общъ университетъ, а отдѣлитѣ се наричаха юридически, медицински, историко-филологически и др. факултети.

Въ начало появяването на Свободния университетъ се посрещна съ нѣкакво си недоумение; чудѣха се мнозина на смѣлостта на тѣзи, които се залавяха на свой рискъ, съ частни сръдства, да издържатъ едно такова голѣмо висше учебно заведение, за което нѣмаха помощи отъ никжде, та нѣмаха и помѣщение за преподаване. Вѣрата, обаче, на професорското тѣло въ необходимостта на начинанието и готовността на нуждаючи се отъ висши приложни знания победиха всички мжнотии. Студенти още първата година се появиха въ достатъченъ брой, за да се подкачатъ занятия и въ третѣ факултета (отдѣли): Диплома-

тическо-консулски, Административно-финансовъ и Търговско-стопански. Професоритѣ, почти всички отъ Държавния университетъ, се задоволиха съ малки лекционни хонорари (1000—2000 лв. месечно) и малката студентска такса отъ 1200 лева годишно не само задоволи скромнитѣ хонорарни изисквания, но, както първата година, тѣй и всѣка следваща година, се създадоха економии. Преподаванията ставаха най-напредъ въ помѣщенията на Търговската гимназия — ул. Сант-Ефано, на Юридическия факултетъ — ул. Тетевенска и на Славянското дружество — ул. Славянска, които отстъпиха тѣзи помѣщения даромъ. Държавниятъ университетъ посрещна хубавата инициатива за Свободния университетъ съ радостъ и съ готовностъ на

Кабинетъ на директора проф. С. С. Бобчевъ.